రైల్లో డిటెక్టివ్

(డిటెక్టివ్ కేయాస్‌గారి మద్రాసు ప్రయాణం)

పట్నం పోదామని భద్రం నా ప్రాణాలు కొరుక్కు తింటున్నాడు. వాడికి అడపా దడపా ఎగస్ట్రా వేషాలు వెయ్యకపోతే ప్రాణం నిలవదు. కుతి. బీడీ తాగటం మోస్తరే. అలవాటైన ప్రాణ మంటారే—అదీ.

"అమ్మ మంచిగా ఉన్న సమయం చూచి డబ్బు పుచ్చుకుని బయలుదేరదాంలే, భద్రం!" అన్నా.

"అమ్మగారు ఎంతమంచిగా ఉన్నా డబ్బడగగానే ఆ మంచి కాస్తా ఎగిరిపోతుంది గద, గురో!" అన్నాడు భద్రం.

"అయినా అంతకంటే ఉపాయంలేదు భద్రం! మనం హోర్పుగా ఉంటే హావకాశం దొరక్కపోదు." అన్నా.

"అ—హంతేలే, గురో" అన్నాడు భద్రం.

భద్రం నొచ్చుకున్నాడు. నేను డిటెక్షన్ చెయ్యగలను.

"నెల రోజుల్నుంచీ లేని తొందర ఇప్పుడేం వచ్చింది భద్రం? పట్నం పోవాలంటే ఎంతసేపు?" అన్నా.

"రైలెక్కితే పది గంటలే గురో! కాని రైలెక్కటానికో? వారాలు! నెల్లు! ఏళ్ళు!"

"ఏళ్ళొద్దుగాని, ఒక్క నెలాగు! అట్టాగే పోదాం!"

"కారినివాలా, ఎగిజ్బిషనూ దాటిపోయినాక పోయేం, పోకేం?"

"కారిని—?"

"—వాలా"

"వాడెవడూ? డిటెక్టివా?"

"కాదు, గురో! సంబరమన్నమాట."

"మంగళగిరి తిరణాలల్లేనా?"

"మంగ—! దానికీ దీనికీ పోలికేంటి, గురో?"

"అంతేనా?"

"మరేంటి, గురో?"

"యెగమోషనన్నావే? అదేంటి?"

"అదీ ఓ తిరుణాలే!"

"ఒకటే జనమన్నమాట?"

"ఇస కెయ్యటాని కుండదు."

"ఎన్నో హత్యలు! ఎక్కడ చూసినా అంతకులు! అంతేనా, భద్రం?"

"అంతేనా? ఎక్కడ చూచినా యెఱ్ఱ టోపీలు, సబ్బులు, సర్కిళ్ళు, సూపర్లు!"

"ఇవి ఇప్పుడు జరుగుతున్నయ్యా, భద్రం?"

"ఎల్లుండే ఆరంభం, గురో! అందుకేగా నా ప్రాణం కొట్టుకు పోతోంది?"

"నేన్నీకు చాలా హన్యాయం చేశాను భద్రం!"

"అదేం లేదులే గురో!"

"నువు ఎగస్ట్రా వేషాలకోసం హతహతలాడి పోతున్నావు అమటానుకున్నాలే భద్రం!"

"సీత్!"

"అయితే యివి—అదే, ఆ కారినీవాలా, యెగమోషన్—ఎప్పటిదాకా ఉంటయ్?"

"ఒక నెలుంటయి గురో!"

"అయితే బయల్దేరాల్సిందే"

"హా తెరీ!"

"కాని డబ్బెట్లా? అమ్మ ఇవ్వదేమో?"

"డిటెక్టివ్ కే యాస్‌గారికి ఒకరు డబ్బివ్వటమా గురో? నాకు చాలా యిదై పోతోంది!"

"అదీ నిజమేమరి. పెట్టెలో ఉన్న డబ్బు తీసుకోవటమే చాతగాని డిటెక్టివు అంతకుల్ని ఏం పడతాడూ?"

"చూడు భద్రం... మామూలుగా అందరి డిటెక్టివులల్లే కాకుండా మనకి డబ్బు దరిద్ర మేంటి? డబ్బుకోసం జేబులో చెయ్యి పెట్టిన డిటెక్టివు నెక్కడైనా చూశావ్?"

"లేదు, గురో!"

"ఎందుకు చూస్తావ్? అట్లా ఉండనే గూడదు. డిటెక్టివన్నవాడికి డబ్బుతో పనుండ రాదు. కారులో పెట్రోలూ, వంటింట్లో కాఫీ పొడుమూ అయిపోటమంటూ ఉండకూడదు. ఏమంటావ్."

"సందేహమేంటి గురో?"

"మరి మనకి ఖర్మేంటి? ఆనాడు వాడెవడో పావలా ఇవ్వడంటే కేసొదులుకోవటాని క్కూడా నువ్వు సిద్ధపడ్డావా, లేదా కాఫీకి లేకేనా?"

"అదేమంత కేసులే గురో?"

"అదే నే వప్పను. అందులో మిష్టరీ లేదంటావా? ఆడ శవం మగ శవం ఎట్లా అయింది? శవం లేచి యెట్టా పారిపోయింది. ఆ మిష్టరీ ఇంకా విచ్చలేదు."

"రెండు కప్పులు కాఫీ పొట్టలో పడితే దానికదే విచ్చే గురో... ప్రయాణం కదారన్న మాటేగా?"

"పెట్టెలో డబ్బుంది, నిజమే. అమ్మ దగ్గిర తాళాలున్నమాటా నిజమే. నన్నేం చెయ్యమంటావో నువే చెప్పు. ఆ తాళాలు అడగమంటే అడిగేది లేదు. నన్ను సవాళ్ళే స్తుంది. నాకు చెడ్డ మండిపోతుంది. డిటెక్టివయిన వాడు అనుగుతాడుగాని, చెప్పడు, ఏమంటావ్?

"అది కాదంట మెట్టా?...మీ రడక్కుండా మీ చేతికి తాళాలొస్తే సరేనా?"

"కాని అవొచ్చేదెట్టా?"

"అదంతా అడగొద్దు, గురో!"

"ఇందులో నీ మిష్టరీ కొంతా!"

"ఎంత చెడ్డా అసిస్టెంటును గదా గురో?"

భద్రం అన్నంత పనీ చేశాడు. సాయంత్రం అమ్మ పురాణానికి వెళ్ళిన మరుక్షణం వాడు పెట్టె తాళం తెచ్చి నాకిచ్చాడు. నేను గంభీరంగా వెళ్ళి, పెట్టె తెరిచి నాక్కావలసిన డబ్బు తీసుకుని పెట్టె మూసివచ్చి, తాళాలు మళ్ళీ భద్రానికి భద్రంగా ఇచ్చా.

"ఎంతుంది, గురో?"

"రెండొందలు."

"ఇంకో ఇరవై రెండు ముచ్చవకుండాలే గురో ?"

"హాశ్చర్యం !" అన్నాను, నా కళ్ళను నేనే నమ్మలేకుండా. "ఎట్లా పట్టేశావు, భద్రం? ఇన్ని డిటెక్షన్లు చూశాగాని ఇంత డిటెక్ష నెక్కడా చూళ్ళేదే? నన్నే మించి పోతావా ఏంటి?"

"అంత మాటెందుకులే, గురో? ఎంత జేసినా అసిస్టెం టసిస్టెంటే: కే యాస్ కే యాసే !"

హోల్ డిటెక్టివ్ ప్రపంచం మొత్తం మీద నా యంటి డిటెక్టివు గాని, భద్రం వంటి అసిస్టెంటుగాని లేడని ఆ తక్షణాన నాకు ఢంకామీద బజాయించి చెప్పగల ననిపించింది.

"మరి రైలుకు కొంచెం ముందుగా వెళితేనే మంచిది గదా?"

"రైలెన్నింటికి?"

"తెలీదు, గురో !"

"అయితే పోదాం పద !"

2

స్టేషను నిండా ఒకటుక లాడుతూ జనం! ఏ కారణంతోగాని నాకు శానామంది జనాన్ని చూస్తే చీమలమీద చిత్రులు పాకినట్టుంటుంది, తప్పని సరి విధిగా అంతమందిని చూసినప్పుడు వాళ్ళందర్నీ డిటెక్షన్ చేసి పారేస్తే పీడా పోతుందనిపిస్తుంది.

టిక్కట్టులు తీసుకునే కిటికీ దగ్గిర తోసుకు చస్తున్నారు. నేను చూస్తుండగానే ఒక

ముచ్చటముడివాడు ఒక బక్కవాణ్ణి డొక్కలో ఒక్క టిచ్చుకున్నాడు. బక్కవాడు కుంయో మని ఇవతల వచ్చి పడ్డాడు. ముచ్చటముడి వాడు టిక్కట్టూ, చిల్లరా తీసుకుని తీడి వెలిగించుకుంటూ ప్లాటు ఫారం మీదికి వెళ్ళిపోయినాడు.

నేను బక్కవాడి దగ్గిరికిపోయి, "నీ పేరేంటి ?" అని అడిగాను.

"ఉండవయ్యా, నీదో సొదా !" అన్నాడు వాడు.

"నే నెవరో తెలుసా ? డిటెక్టివ్ కే యాస్ ! నా ప్రశ్నలకు సమాధానం చెప్పావంటే నిన్ను డొక్కలో పొడిచిన వాడి అచోకి కనిపెట్టి పోలీసులకు పట్టిస్తాను. చెప్పు నీ పేరు ?"

"యెంకటేశ్వర్లు."

"అయితే నిన్ను డొక్కలో పొడిచిన వాడి పేరు గోవిందయి ఉంటుంది. ఏ డొక్కలో పొడిచాడు ?"

"కుడి డొక్కలో !"

"అయితే వంతెన ఎక్కి బయటికి పోయుంటాడా ? లేక ఈ కటకటాల సందున నుంచు నుంటాడా ? ఏదీ, నువు నాకు కొన్ని క్లూలివ్వాలి. అవి లేందే ఎంత లావుపాటి డిటెక్టివు కూడా అంతకుడి ఎత్తూ, నడకా, పోయిన దిక్కూ తెలుసుకోలేడు. కనక క్లూలు నీ దగ్గిర ఎన్ని ఉంటే అన్నీ గబగబా ఇచ్చెయ్యి !"

"పోవయ్యా, నీదో గొడవా !" అన్నాడు బక్కవాడు, వొంతెన కేసి నడుస్తూ. వాడు కాస్త కలిసి వచ్చినట్లయితే అంతకుణ్ణి అప్పటికప్పుడే పోలీసు కుక్కల్లే పట్టేసి ఉండేవాణ్ని. డిటెక్టివు కావాలని ఏ పాపిష్టి వేళ అనుకున్నానో గాని, అందరి డిటెక్టివులతో కలిసొచ్చినట్టు నాతో ఒక్కరూ కలిసి రారాయె.

ఈ విధంగా నేను ఆలోచిస్తున్న సమయంలో, "పదండి, గురో !" అంటూ టిక్కట్టు తీసుకుని నా అసిస్టెంటు భద్రం వచ్చేశాడు. వాడి వాలకం చూస్తే ఇద్దరు అంతకులను తప్పించుకువచ్చినట్టుగా ఉంది.

"రెండూ తీశావా ?"

"తీశాను, గురో !"

"పట్నాని కేనా ?"

"పట్నానికే, గురో !"

"కాస్కోండిరా, పట్నం డిటెక్టివులు !" అన్నాను బిగ్గిరిగా నవ్వుతూ.

"కాకపోతే యేంటి గురో ! మనం అట్టా వెళ్ళి రిఫెష్మెంట్రూంలో ఇంత కాఫీ పొయ్యాలె !"

"పద, భద్రం ! అంతకంటె కూడానా ?" అన్నాను.

మేం కాఫీ తాగి బయటికి వచ్చామో ఇంకా రాలేదో, పెద్ద చప్పుడు చేసుకుంటూ రైలు తీవ్రంగా వచ్చేసింది. నేను ఒక పెట్టెలోకి ఎక్కేశాను. భద్రం నా వెంటే ఎక్కాడు.

బెంచీలన్నీ జనంతో లుకలుక లాడుతున్నాయి. నేను ఎగిరి గంతేసి పైన ఉండే బెంచీలమీద పెట్టిన పెట్టెలమీద పడుకున్నాను. వెల్లకింతలా పడుకుంటే నాకు చోటు సరిపోయింది. పక్కకు ఒత్తిగిలటానికి లేదు. కింద ఏం జరుగుతున్నదీ వినిపిస్తున్నది మటుకే.

"అంత సోటూ నీకేనెట్టా ? . . . సామాను ఎక్కినట్టేనా . . . ఇక మీరుండండి, మామయ్యా ! . . . రెయిలీ టేసనులో ఎంతసేపాగుతదీ ? . . . ఇదేం వూరో ? ఎక్కడికి పోత య్యిందీ ? జేబులోనే పెట్టుకు నుంటారు. ముందు చోటు చూసుక్కూచోండి. . .దారిలో ఎక్కడైనా పడి పొయ్యాయా ? ఎళ్ళి చూసొస్తా ! . . .వొద్దు, వొద్దు ! గంటకొట్టారు ! అదుగో కూసింది. . .కిటికీలోంచి దూకి సస్తావంట్రా ! (ఫెడేల్ !) మాయసచ్చినాడా ! (పిల్లాడి ఏడుపు)."

ఇదంతా హాలకిస్తున్నాను. కాని ఒకటీ కనిపించదు, రైలుపెట్టె కప్పుతప్ప. పట్నం దాకా పోవాలి. ఊరికే ఆ కప్పు కేసి చూస్తుంటే ఏం తోస్తుందీ ? క్లూ లేమన్నా కనిపిస్తాయే మోనని భూతద్దం కోసం "భద్రం !" అని పిలిచాను. జవాబు లేదు.

భద్రం ఏమయ్యాడు ? క్లూలు చూట్టానికి లేక పోగా ఇదో మిష్టరీయా ? హాగోరించి సట్టే వుంది !

3

నేను నిద్రపోతూనా ? డిటెక్షన్ చేసి చూసుకుంటే పోయానల్లేనే ఉంది.

"టికెట్టి కెట్టి కెట్ !"

"ఓయూ వయ్యావ్ ? వా యెవరయ్యావ్ ? ఆ మీద పడుకుండాయినా ! టిక్కెంటంట సూపియ్. అడుగుతుండాడు ! . . . మనిసికి సెప్పుడెట్టా !"

"ఏయ్, మిష్టర్ !" మీద ఎవరిదో చెయ్యి పడింది. "మిష్టరీ !" అంటూ కిందికి పడిపోయాను.

"నీ టిక్కెటెక్కడ ?" అని అడిగాడు. టిక్కట్టు కలెకటరని వెంటనే పోల్చేశా. తీవ్రంగా ఆలోచించి, "భద్రం దగ్గిర ఉండి ఉంటుంది. కావలిస్తే పోయి చూసుకో !" అన్నా, చిరునవ్వుతో.

"వాడెవడు ?"

"నా అసిస్టెంటు," అన్నా సూటిగా.

"ఏడీ !"

"అదే మిష్టరీ ! నాకింకా క్లూలు దొరకలేదు !"

"వేళాకోళమనుకున్నావా ? టిక్కట్టు చూపించు ! లేకపోతే పేరు రాసుకుని దింపేస్తా?"

"నా పేరేమిటో తెలిస్తే అట్లా అనవ్."

"ఏమిటి నీ పేరు? ఎక్కణ్ణించి వస్తున్నావు? ఎక్కడికి పోతున్నావు?" అంటూ

కలెక్టరు నోటు బుక్కు తీశాడు.

"ఆ వివరాలన్నీ నీకు అనవసరం! టిక్కట్లు భద్రం దగ్గిరున్నయ్యని చెప్పాను. అంతే!" అన్నాను కఠినంగా.

"అవునండీ! ఈన వెనకాతే ఇంకో అబ్బాయెక్కి, మళ్ళా దిగి వెళ్ళాడు. వేరే పెట్టెలో ఎక్కుంటాడు" అని పెట్టెలో ఎవరో కలెక్టరుతో చెప్పారు.

"సరే, అట్లా వుండు, నీ సంగతి తరవాత చూస్తా" అంటూ కలెక్టరు మిగిలినవాళ్ళ టిక్కట్లు చూడటం సాగించాడు.

అవతలి బెంచీమీద ఒక యువకుడూ, ఒక యువతీ ఉన్నారు. యువకుడు చాలా హడావుడిగా దేనికోసమో వెతుకుతున్నాడు. కలెక్టరు దగ్గిరికి రాగానే "మా యిద్దరి టిక్కెట్లూ ఎక్కడో జారిపోయినట్టుందండీ, రైలు కదలక ముందునుంచీ వెతుకుతున్నాం" అన్నాడు.

"ఎక్కడెక్కారు? ఎక్కడికి పోతున్నారు?"

వాళ్ళు పాపం మాతోపాటే ఎక్కి పట్నం వస్తున్నారు. ఆ సంగతి తెలియగానే నాకు వాళ్ళను చూసి జాలేసింది. కొంచెం డిటెక్షనుచేసి వాళ్ళ టిక్కట్లు ఏమయాయో తెల్సు కుందా మనిపించింది.

"మా టిక్కట్టు నంబర్లు 815, 816, కాస్త నోట్ చేసుకోండి" అన్నాడు యువ కుడు. "డోన్యువరీ!" అని ఇంగిలీషులో ఏదో అని కలెక్టరు ఇంకోరి దగ్గిరికి వెళ్ళాడు.

నేను మెల్లిగా ఆ యువకుడూ, యువతీ ఉన్న చోటికి వెళ్ళి యువకుడితో, "మీ పేరు?" అన్నాను.

"నా పేరుతో నీకేం పని?"

"హాగ్రహించ కూడదు. నేను డిటెక్టివ్ కే యాన్ను. మీ టిక్కట్లు ఎవరన్నా పిక్కిపాకెట్టు చేసి ఉంటే ఆ అంతకుణ్ణి పట్టేస్తాను."

ఆనందంతో నవ్వి, ఆ యువకుడు, "నా పేరు రాజసహస్రం. మాది అమృతామలక పురం. నేను లోయర్ కోర్టులో హైయర్ క్రిమ్‌టేకరుగా పని చేస్తున్నాను. దయచేసి నా టిక్కట్టులకు వచ్చిన యిక్కట్టులు తెలపండి!"

పరువైన డిటెక్టివుతో మాట్లాడే పద్ధతి అదీ!

"ముందు నాకు ఒక్కటి మీరు తెలపవలసి ఉంటుంది. ఆ వివరాలు దాస్తే ఈ కేసులో నేను కాదుగదా, నాకన్న చిన్న డిటెక్టివు కూడా ఏమీ చెయ్యలేదు. మీరా టిక్కట్లు ఎప్పుడు కొన్నారు?"

"రైలు బయలుదేరిన కాస్సేపటికల్లా!"

"రైట్. ఎక్కడ కొన్నారు?"

"సెకండ్ హాండ్ బుక్ స్టాల్లో!"

ఇవన్నీ రాసుకునేందుకు భద్రం ఉంటే ఎంత బాగుండును! అన్నట్టు భద్రం ఏమై

నట్టు? మిష్టరీ! హా!

"మీకు టిక్కెట్లిచ్చిన వాడి పేరు?"

"బైబిల్ వేదుల మత్తయాచారి!"

"హాఁ!" ఆలోచిస్తున్నాను. నాకింకా కావలసిన వివరాలేమిటి? "అప్పుడు మీ పక్క ఎవరున్నారు?"

"జడభరతుడూ, అజగరుడూ, హాహా హుహూ, అహోబిలా చారీ! ... అంతే ఇంకెవరూ లేరు!"

"ఇప్పటికి వివరాలు చాలు. ఎల్లుండి సాయంత్రం లోపల మీ టిక్కెట్టు లెక్క డున్నదీ సరిగా చెప్పగల ననుకొంటాను. ఎక్కడున్నా సరే సందేహించ కుండా నన్ను ట్రంకు చెయ్యండి."

యువకుడు చాలా గట్టివాడు! బోలెడన్ని క్లూ లిచ్చాడు.

4

మళ్ళీ మద్రాసు మహాపట్నం! జనం! బస్సులూ, కార్లూ, జనం, మోటా, హారన్లూ జనం! మిష్టరీ! భద్రం ఏమైనట్టు? డబ్బుకూడా వాడి దగ్గరే ఉండిపోయిందే!

"గురో!"

మిష్టరీ విచ్చిపోయింది. ఈ కే యాస్ కింకా అసిస్టెంటు యోగం వున్నది.

"ఎటు పోయావ్ ఫూల్!"

"ఇంకా నయం, గురో? మీ రెటుపోయారో అని తెగ మిష్టరీ అయిపోయి నే నిదవు తుంటేను! పదండి బయటికి!"

"టిక్కెట్లు భద్రంగా ఉన్నయ్యా?"

"ఈగో!" అంటూ అరిచెయ్యి తీసి చూపించాడు.

"భద్రం! మిష్టరీ!" అన్నాను.

"ఏంటి, గురో?"

"వాటిమీద నెంబర్లు చదువు?"

"815, 816, ఎందుగ్గురో?"

"ఆ నెంబర్లు ఎందుకు నాకు తెలిసినట్టున్నయ్యా?"

"ఏమో, గురో!"

"మిష్టరీ! సరే పద! తరువాత మిష్టరీ విచ్ఛగొడదాం!"

మా టిక్కెట్లు తీసుకున్న గేటు కలెక్టరు, "అట్లా పక్కగా నుంచోండి" అంటూ టిక్కెట్లు మళ్ళీ ఇచ్చేశాడు. ఇంతలో అక్కడికి నాతో రైల్లో వచ్చిన యువతీ యువకుడూ చేరారు. వాళ్ళ వెంట ఆ కలెక్టరున్నాడు. గేటువాడూ, కలెక్టరూ ఏదో ఇంగ్లీషులో మాట్లాడుకున్నారు.

"ఏమండోయ్? ఎవరివీ టిక్కెట్లు?" అని భద్రం కేకేశాడు. అంతకు ముందు వాడి చేతిలో ఉండిన రెండు టిక్కెట్లూ అంత దూరాన పడి ఉన్నాయి. దూరంనుంచి కూడా వాటి మీద 815, 816 నెంబర్లు కనిపిస్తూనే ఉన్నాయి.

"అవి మనవి కదూ?" అన్నాను.

భద్రం నాకు కన్ను మలిపి, "మనవి ఎక్కడో పిక్‌పాకెట్టయి పోయాయిగా?" అన్నాడు.

యువకుడు చప్పున వెళ్ళి టిక్కెట్లు తీసుకొని నాకేసి కొరకొరా చూస్తూ బయటికి వెళ్ళిపోయాడు!

కలెక్టరు మా దగ్గరికి వచ్చి, "మీరిద్దరూ పచ్చి దొంగల్లాగున్నారే?" అన్నాడు.

"మా టిక్కెట్లెవరో కొట్టేసి మేం హగోరిస్తుంటే, పచ్చి దొంగలమేంటి? యేం చేస్తాం! ఎక్స్‌క్యూజు చెయ్యండి!" అన్నాడు భద్రం.

ఇంతలో కలెక్టరుకు గేటువాడు తోడైనాడు. మమ్మల్ని పోలీసులకు పట్టించడం గురించే చాలాసేపు మాట్లాడుకున్నారు.

"అయ్యా, ఇంతలో ఏదో తఫానతుంది. మేం దొంగల్నిపట్టే డిటెక్టివులం కాని దొంగలం కాం. రైలులో మాకు కొన్ని మిస్టరీలు జతపడ్డయ్యని నేను ఒప్పుకుంటాను. అంత మాత్రానికి మమ్మల్ని దొంగలని నిందపెట్టటం పెద్దమనిషి తారాకాదు!" అని గంభీరంగా అన్నాను.

"నువు పిచ్చోడివని తెలుస్తూనే ఉంది. మరి వాడిమాటేంటి?" అన్నాడు కలెక్టరు.

"వాడి చేతులో నేనా టిక్కెట్టు చూశాను!" అని జలగల్లే మళ్ళా గేటువాడు పట్టుకున్నాడు.

"లెట్ దెమ్ గో టూ హెల్"అని కలెక్టరు గేటువాడితో ఇంగిలీసులో నచ్చ చెప్పాడు.

ఎట్లాగైతే ఏం మేం బయటపడ్డాం.

"భద్రం!" అన్నాను.

"ఏం గురో?" అన్నాడు భద్రం నాకేసి దొంగల్లే చూస్తూ.

"మిస్టరీగా లేదూ?"

"మిస్టరీలన్న మిస్టరీలా, గురో!"

"సరేకాని ఇంగిలీషులో పిచ్చోడీ అంటే ఏమిటీ?"

"అంత యింగిలీసు నాకు మాత్రం వచ్చాగురో!" అన్నాడు భద్రం.

ఆలోచిస్తున్నాను. నేను పెద్దమనిషినని కనిపెట్టిన ఆ కలెక్టరు, భద్రాన్ని ఎందుకట్లా చూశాడూ? మిస్టరీ! హాశ్చర్యకరమైన మిస్టరీ!

ముద్రణ: 27 జూలై 1956, తెలుగు స్వతంత్ర.